

Rande na dálku aneb Láska v době korony

Šimon Latýn

1. místo v II. kategorii

Určitě jste už někdy slyšeli, že láska kvete v každém věku a v každé době. Kveté. A dokonce i v době nouzového stavu.

Zcela pochopitelně ani mně, důvtipnému vysportovanému mladíkovi s dostatkem sebevědomí, se láska vyhnout nemohla. Zamiloval jsem se do své dlouholeté kamarádky Lindy z vesnice, která je na dohled našemu malému městu. I přes veškerá opatření jsem se rozhodl, že jako pravý muž a gentleman jívyznám lásku, proto jsem si s ní domluvil jedno tajné rande. Bylo jasné, že to bude nelehký úkol, sejít se a zároveň neopustit katastrální oblast města, v jejím případě vesnice. Zapojil jsem tedy fantazii a plody vyčerpávajícího dumání se dostavily.

Ráno toho dne, kdy mělo naše rande proběhnout, jsem nemohl ani dospat. Vstal jsem z karimatky již o půl sedmé ráno. Poohlédl jsem se ve svém pokoji, který postrádal nábytek, jestli se v něm něco během noci nezměnilo. Když nás v březnu minulého roku poslala vláda domů, rozhodl jsem se, že jako odsouzcenci ve svýchcelách budu značit každý den distanční výuky zářezem. Nejprve jsem začal postelí. Až jsem vyčerpал poslední volné místo, přišel na řadu stůl, poté skříň, polička a nakonec i židle. Zpočátku to v pokoji vypadalo jako po útoku trpasličích dřevorubců. Přes podobu katastrofy podobné náletu hejna datlů, dospěl výjev mého pokoje do podoby projetí tanku. V této fázi se mi rozpadl nábytek. Rodiče byli tak prozíraví, že než se situace s virem nadobro uklidní, odmítli mi koupit nový. Značím si tedy dny tužkou na zeď, tam mám místa dost. Prozatím.

Provedl jsem nezbytnou ranní hygienu, nasnídal se a přesunul se k počítači. Jako každý den. Hodiny a hodiny poslouchat ikonu na obrazovce musí na každém zanechat následky, ať je člověk sebeodolnější jedinec. Mně se o online výuce dokonce i zdá! Párkrát jsem se ráno probudil u počítače a divil jsem se, jak je možné, že je vypnutý, když mám přece vyučování?

Konečně skončila poslední hodina. Vhodně jsem se oblékl, učesal si vlasy a chystal jsem se vyrazit. V žádném případě jsem nemohl zapomenout na několik nezbytností, bez kterých by naše koronavirové rande nebylo možné uskutečnit! Respirátor, telefon, dalekohled, transparent a černý fix. Ten nebyl pomůckou na rande, ale na podkopání ega našeho domovníka. Tento muž vyvěsil na vchodové dveře papír s nápisem: „Žádáme obyvatele domu, aby nosili roušky nebo respirátory ve společných prostorech domu, ve

výtahu obzvlášť.“ Paradoxem je, že jsem jej nikdy neviděl v domě ani s jedním z těch dvou náhubků. Pokaždé, když venčí svého buldoka, sjede si hezky výtahem z toho nejvyššího patra a projde kolem onoho veledůležitého vyhlášení. A v tom spočíval celý můj plán. Když jsem se s transparentem vláčel kolem, připsal jsem tam fixem: „platí i pro domovníka“. S pocitem náležitého zadostiučinění jsem se vydal co nejpřímějším směrem tam, kde měla čekat „ona“. Což byla pěkná dálka. Proto jsem se domluvil s kamarádem zvaným Carlos, aby mi pomohl ten náklad přenést. Ve skutečnosti se jmenuje Karel, znám ho z florbalu. Carlos zní, podle jeho názoru, zajímavěji a každá holka, když to uslyší, tak zbystří.

Museli jsme se trmácet přes celé město, naštěstí jsme měli pro všechny případy časovou rezervu. Byl jasný, ale poněkud chladný březnový den. Cesta byla zpočátku bez komplikací, avšak s jednou situací jsme opravdu nepočítali. Dva strážníci nám zkřížili cestu. Za standardní, nekovidové situace by to nebyl problém, ovšem záhy jsme oba pochopili, že je něco špatně. Z dálky se ozvalo štěkání šakala. Na jedné straně náměstí stáli muži zákona, na druhé my. Nad hlavami nám prolétl holub a mírný přízemní západní větrík, napůl cesty k policistům, překutálel odhozený respirátor napříč náměstím. Tito *hombres*, jak by řekl Carlos, k nám začali pomalu přistupovat. Zřejmě je upoutal náš neobvyklý náklad. Jejich pistole nízko u pasu se pokyvovaly v rytmu jejich kroků. Cítil jsem, jak sebou Karel trhl, aby tasil, avšak neměl žádnou zbraň. Bylo vidět, jak moc je zmatený z toho věčného hraní her na počítači. Já jsem jen cítil, jak mi chladný pot teče po tvářích. Oba pistolníci se zastavili na dva kroky daleko od nás, bylo jasné, že od nás očekávají nějakou reakci. Mozkové závity mi pracovaly, co mohly, ale ani můj mozek, ani instinkt nemohly na nic, co by nám pomohlo, přijít. Bylo vidět, že se naši soupeři naší zmateností dobře baví. Jeden z nich měl v očíchškodolibost, ten druhý pobafával čerstvě zapálenou cigaretu s výrazem flegmatika. Tíživé mlčení po stoleté půlminutě přerušil až Carlos.

„Dobrý den, dnes je fajn počasí, že?“ Po téhle větě bych ho nejráději přetáhl něčím po hlavě, ale připustil jsem si, že nic inteligentnějšího ze sebe vyplivnout nemohl. Je to sice věrný a obětavý kamarád se silou buldozeru, ale nebylo mu z hůry dáno moc rozumu ani důvtipu. Přirovnal bych ho k bernardýnovi. Vytáhne vás z laviny, ale poté se jen hloupě tváří.

„Jo, je hezky,“ zahuhlal odpověď ten flegmatik.

„Záleží, jestli bude hezky i za chvíli.“ Prohlásil hlasem chladnokrevného zabijáka škodolibec. Sebevědomí se mi najednou v tu chvíli vrátilo.

„Ale bude, má být hezky ještě týden.“ Smečoval jsem jeho úder. Očividně ho to namíchlo a ze škodolibého kukuče se stal kukuč zlověstný.

„Uvidíme,“ zamumlal, „ale ten vzduch dneska, jen se nadechněte.“ To byl zásah přímo do slabin. Uvědomil jsem si, že mi nic nebrání v dýchání. Koutkem oka jsem mrkl na Karla. Neměl náhubek stejně jako já. Místo zasazení úderu jsem se nechal zadupat hluboko do země. Nechtěl jsem se ovšem vzdát, už z principu ne. Jsem přece chlap! Cukl jsem nenápadně s transparentem, což znamenalo, že má Carlos taky něco říct. A skutečně přišel s nápadem. Na něj skutečně s geniálním nápadem.

„Aha, roušky, ale to je můj bratr Standa, takže roušky mít nemusíme.“

Jsme si sice podobní jako většina mladých sportovců, ale určité genetické rozdíly přímo bily do očí a dokazovaly pravý opak jeho tvrzení. Už jenom mé rovné havraní vlasy a Karlovy blonděaté kudrlinky k sobě moc neseseděly. Ale nápad to byl v té tíživé situaci skutečně velkolepý. Členové jedné domácnosti nemusejí nosit ani pokrývky nosu a úst, ani dodržovat rozestupy. Záleželo jen, jestli to strážníci uznají a nechají nás být.

„Nevypadáte jako bratři,“ pronesl očividně podrážděnější strážník.

„To nám říkají všichni,“ snažil jsem se zachránit situaci „ale jinak jsme doopravdy sourozenci.“

„Když jsou bratři, tak jsou bratři, nech je a pojď, je mi zima,“ prohlásil policista s cigaretou a tím nás málem zachránil.

„Mně jsou nějakí podezřelí,“ uhasil naše naděje ten druhý. Zřejmě potřeboval někoho dopadnout buď kvůli prémie, nebo kvůli dobrému spánku.

„Občanské průkazy, oba.“

A měli jsme po ptákách. Už jsem se pomalu smiřoval s porážkou, když v tom mi to došlo. Kouřící policista neměl respirátor, aby mohl kouřit, samozřejmě. Rozhodl jsem se tedy přenést je do naší situace.

„Promiňte,“ začal jsem podlízavě, „a vy jste bratři, předpokládám.“

Policajti se na mě překvapivě zadívali.

„Tak si, prosím vás, taky nasad'te ten respirátor.“ Cukl jsem s nákladem a sebejistě vykročil vpřed. Karel se držel transparentu jako přikovaný. Vyšli jsme jako vítězové. Za námi se ozvala jen slova mířící k nesvědomitému strážníkovi: „Vždy příkladem, že jo.“

Po takovéto nevšední cestě jsme dorazili na místo určení. Karel už měl nějaký vlastní plán, tak jsme se rozloučili a šli jsme každý svou cestou. Nastala hodina H. Linda chodí pořád pozdě, takže i když jsem dorazil na čas, měl jsem ještě chvíli na přípravu. Rozvinul

jsem transparent. Bílý ubrus rozstřižený napůl, slepený izolepou a připevněný na dva tátovy výstavní bambusy. Dával jsem si záležet, když jsem po nocích psal velký ozdobný nápis „Miluju tě, Lindo!“ Teď už jen vyčkat na Lindu. Čekal jsem minutu, pět, deset, padesát. Po dvou hodinách vyhlížení mé holky dalekohledem, kdy jsem v blátě doslova prostál důlek, jsem měl oči jako krtek. „To je i na Lindu moc,“ řekl jsem si a vytácel její číslo.

„Kde jsi?“ vyhrkl jsem, jen co to zvedla.

„Doma.“

„A proč?“

„Jedna mámina kamarádka měla pozitivní test,“ vysvětlovala. „Přitom prý už čtrnáct dní nebyla venku, pracuje na home office, dcera taky doma, nejdál, kam šla, tak bylo na předzahrádku a zpátky. Její muž chodil nakupovat a do práce. Na testech byli společně, ale on je negativní. A jelikož jí mamka poté, co se vrátili z testů, byla zanést nějaké oblečení, ze kterého jsem vyrostla, tak jsme všichni v karanténě.“ V tu chvíli, nevím proč, se mi před očima vyjevil obraz nindži, kterýskáče v noci po střeších a leze lidem domů. Tam k spáčům přistoupí, ozve se tichý šelest odkrývané roušky a vetřelec nepatrně plivne do nosu tichého zabijáka.

„Co se dá dělat,“ chlácholil jsem ji. „Snad to vyjde příště. Hlavně zůstaň negativní, teda pozitivní, vlastně negativní... Jako... Jako zdravá, ale veselá, chápeš?“

„Jo, jo chápu,“ zasmála se Linda. „Ty taky tak, víš jak. Pa.“

„Měj se, pa.“

Co se dalo dělat, nic. Byl jsem skleslý, mé sebevědomí utrpělo ránu osudu, dá-li se to tak nazvat, a ještě mě čekala cesta domů, kde mě nespíš bude čekat domácí vězení za ten ubrus a tátovy bambusy. Šlapal jsem městem sem a tam a přemítal jsem o tom, co se dnes stalo. O vítězství i o prohře.

Pomalů se stmívalo. Tu se mi vrátila vzpomínka z poslední školy v přírodě, kde náš třídní hrál u táboráku poslední večer na kytaru. Hrál a zpíval jednu písničku od Wabiho Daňka, v té písničce bylo: „Nevadí, zase bude líp.“ „Nevadí, Stanislave, zase bude líp,“ řekl jsem si a zamířil domů do svého prázdného pokoje.

Tato událost může vypadat jako konec, ale není tomu tak. Ten pravý bolestivý konec měl teprve přijít a měl jsem jej pocítit na vlastní kůži. Když jsem vešel do paneláku, všiml jsem si, že papír s vyzváním k nošení roušek zmizel. „Aha, domovník tuto hru nejspíš dohrál,“ ušklíbl jsem se. Opak byl ale pravdou. Velký nápis zmizel a místo něj visel na

dveřích nápis o dost menší. „Podívej se za sebe, chytráku!“ Otočil jsem se. Znáte ten pocit, kdy každý úder vašeho srdce je jak elektrický šok defibrilátoru? Neznáte? Já už ano. V rohu byla kamera. Zbystřil jsem. Každou chvíli se na mě mohl vyřítit domovníkův buldok. Pomalu, zády ke zdi, jsem šel po schodech. S každým schodem mi stoupala naděje na bezpečný návrat domů a zároveň na nečekaný nálet zběsilé bestie. Už jen jedno mezipatro. Najednou zhasla světla. Doufal jsem, že vypadly jen pojistky, nebo se vypnul časovač. Stál jsem bez hnutí, srdce mi bušilo až v krku. Vše kolem na mě padalo. Najednou se odněkud ozvalo: „Trhej, Gustave, trhej!“ doprovázený zběsilým psím štěkotem. Cukl jsem sebou a dal se na útěk. Bohužel potmě a po schodech se běhat nedá, to přece ví i malé dítě. Nádherně jsem se domlátil. Jak dozněl můj pád, dozněl i štěkot a rozsvítily se světla. Tak se tedy domovník pomstil. Byl jsem domlácený, skleslý, zamilovaný a s respirátorem někde v kapse, ale řekl jsem si: „Nevadí, zase bude líp.“